

Første afsnit (Det levende væsen) – Indledning

DET LEVENDE VÆSEN

Skal man ved et symbolsk billede karakterisere gennemsnitsmenneskets kendskab og forhold til sin egen helhedsfremtræden, kan man vælge billedet af en mand, der anskaffer sig en bil til eget privatbrug. Han har lært færdselsreglerne – måske kun middelmådigt – ved hvordan han skal køre vognen, og hvordan han skal forsyne den med olie, benzin m.v. Derimod har han kun en svag anelse om bilens mekaniske indretning. Hans kendskab til motorens, gearkassens, differentialets og det elektriske systems funktioner – både hver for sig og i samarbejde med hinanden – er højst elementært. Det interesserer ham ikke, og han finder, at det er ligegyldigt med alt det. For han kan jo køre med den alligevel, og det er det vigtigste. Det er jo dertil, han har købt den.

Sker det imidlertid, at der opstår en eller anden art vanskeligheder med de mekaniske systemer, vil han dog ikke kunne undgå at mærke, at han er højst uheldigt stillet. Han aner ikke, hvordan situationen skal klares. Han er, kort sagt, ganske på bar bund og må helt og holdent sætte sin lid til andres viden og indsigt. – Yderligere fører hans manglende kendskab til vognens indretning med sig, at han er ude af stand til at indleve sig i, hvad man kan tillade sig at byde den, hvor meget den kan tåle at blive belastet, hvordan man bedst kan skåne den i de og de situationer o.s.v., o.s.v., og resultatet er, at den slides alt for hurtigt op. Han får ikke den glæde af den, som han normalt skulle kunne få. Den begynder ret hurtigt at "skranke", og i løbet af forholdsvis kort tid strejker den helt. Den kan ikke mere – og hvad så? Ja, enten må han jo anskaffe sig en ny, hvis han har råd til det, eller også må han finde sig i at give afkald på de bekvemmeligheder, en bil nu engang giver – blot fordi han ikke gjorde sig den ulejlighed at lære sin bil i det mindste overfladisk at kende.

I denne skitse har vi altså konturerne af gennemsnitsmenneskets forhold til sig selv, dets kendskab til – ikke blot sin fysiske organisme, men også til dé elektriske kræfter, der gennemstrømmer dets hjerne og nervesystem, til sine tanker, følelser, anelser og erindringer og til baggrunden for sin moral og karakter. Mennesket har jo en glimrende organisme, hvilket vil sige et glimrende redskab for sin tilknytning til den fysiske verden, og dette redskab passer normalt sig selv, uden at man behøver at tænke nærmere over det. Yderligere ved det, hvordan man skal manøvrere med dette redskab, og hvordan man skal forsyne det med fast og flydende næring i form af mad og drikke. Det er også uden videre i stand til at tænke, at føle had, vrede, sympati og kærlighed, og det ved hvordan det skal bære sig ad med at videreføre slægten. Men derimod ved det sædvanligvis kun uhyre lidt om, hvad der sker, eller hvordan det går til i dette og hint tilfælde. – Og hvad er resultatet?

-Principielt nøjagtigt det samme som i eksemplet med manden og bilen. Mennesket overbelaster sig selv på utallige måder. Det ved ikke, hvordan det skal bære sig ad med at koble fra og slappe af, og det slider sig selv alt for hurtigt op. I kraft af sin uvidenhed om livet og dets love ødelægger det på mangfoldige måder sine nerver. Der opstår kortslutninger, som ødelægger både dets egen og andres tilværelse. Det bliver mere eller mindre en plage for sig selv og sine omgivelser – ja, det kan endog føre sine tankebaner og sine ellers naturlige vaner og tilbøjeligheder ind i tragiske og uhyggelige afsporinger og derigennem føre sig selv frem til selvmordets fortvivlede og desperate flugtforsøg. Men kan det flygte – ? Det véd det ikke!

Da vi lever i en tid, der på utallige områder stiller stadigt større og større krav til det enkelte menneske, og disse krav efterhånden er så overvældende, at de kun vil kunne opfyldes ubesværet i

forhold til netop det enkelte menneskes evne til at holde sig selv i balance og i forhold til dets viden om tilværelsens bærende love er det indlysende, at den uvidenhed, der på disse områder hersker, må give sig udslag i en menneskehed, der i hovedsagen består af deprimerede, desillusionerede og ulykkelige væsener. Væsener der næsten målbevidst arbejder på at skabe et helvede ud af deres tilværelse – blot fordi de ikke ved bedre, blot fordi de ikke kender sig selv, hverken fysisk eller psykisk.

Da netop denne uvidenhed, dette manglende kendskab til sig selv kosmisk set er den inderste årsag til alt, hvad et menneske kommer til at opleve af angst og smerte, sorg, lidelse dødsfrygt og ulykke, og der nu, takket være Martinus analysering af det levende væsens kosmiske og sjælelige struktur, er skabt en videnskab, der giver ethvert interesseret menneske adgang til at erhverve sig grundigt kendskab til sit eget fundamentale væsen og til betingelserne for et heldigt udfald af dette væsens vekselvirkning med omgivelserne, vil det være naturligt som første afsnit i nærværende kursus i Martinus Kosmologi at vælge afsnittet om "det levende væsen". – Men det må naturligvis betones, at nævnte afsnit primært beskæftiger sig med det levende væsens sjælelige eller åndelige side, og kun sekundært med dets fysiske side. Thi vi deltager jo ikke i et kursus i fysiologi og anatomi, men derimod i et kursus i kosmologi eller åndsvidenskab.

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 1 (Det levende væsens grundanalyse) – Lektion 1

DET LEVENDE VÆSENS GRUNDANALYSE

1.

Når talen falder på det levende væsen, tænker de fleste uvilkårligt på den organisme, man kan se med sine øjne og røre med sine hænder etc. Ja, mange mennesker lever jo ligefrem på den opfattelse, at det levende væsen, hvad enten der er tale om mennesker, dyr eller planter m.v., helt og holdent er identisk med denne organisme, og at livet ophører sammen med dens undergang og opløsning. At det levende væsen ikke skulle være andet og mere end den fysiske organisme, er imidlertid en anskuelse, Martinus på det bestemteste tager afstand fra, idet han hævder, at den kun er en del af ethvert levende væsen – ja, endog kun en meget lille og forholdsvis ubetydelig del. “Det virkelige væsen eksisterer så at sige bag organismen” oplyser Martinus og tilføjer: “Når vi imidlertid kun opfatter den del af de levende væsener vi kalder den fysiske organisme, ligger det ganske enkelt i, at vores fysiske sanser kun lader sig påvirke af grove fysiske energier og materier, hvorimod de ikke formår at registrere så fine energier og materier som dem, hvoraf det virkelige væsens struktur består. Og da enhver oplevelse netop er betinget af en forudgående sanseproces, og en sådan i den foreliggende situation ikke lader sig etablere, er det givet, at det primære væsen betragtet igennem det fysiske sanseapparat forholder sig “usynligt”, hvorfor det i stor udstrækning eksisterer som ukendt. Thi i kontakt med sit midlertidige udviklingstrin har det jordiske menneske normalt ikke andre end de fysiske sanseorganer videreudviklet, og da det med disse kun kan sanse den fysiske verdens foreteelser, begrænser dets viden sig naturligvis også til kun at omfatte et vist kendskab til denne fysiske verden. Det kommer derfor let til at tro, at det ikke ér andet end en fysisk organisme, og at det, som kaldes ånden kun er egenskaber ved den materie, i hvilken organismen er dannet. Men i forhold til virkeligheden og dermed sandheden om det levende væsens identitet repræsenterer denne opfattelse slet og ret uvidenhed, og dermed overtro.” –

Dette var i meget korte træk en redegørelse for Martinus syn på det levende væsen, et syn, som hele den videre skildring af det kosmiske verdensbillede er rodfæstet i. Ønsker man derfor at studere dette verdensbillede nærmere, er det meget vigtigt, at man straks søger at gøre sig fortrolig med den tanke, at det levende væsens “synlige” fysiske organisme kun er et timeligt redskab, som af det virkelige væsen “bag” dette redskab midlertidigt benyttes i den fysiske sansnings og skabelses tjeneste. Thi først når man har lært at skelne imellem redskabet og ophavet til dette, nemlig det virkelige væsen, vil det kunne forstås, at det først og fremmest er sidstnævnte og ikke førstnævnte, som vi her skal gøre til genstand for beskrivelse. Men da dette, det virkelige væsen “bag” organismen blot eksisterer som relativt ukendt og sansemæssigt utilgængeligt på grund af den begrænsede ordmenneskelige sansebegavelse, er vi naturligvis henvist til foreløbigt at støtte os helt til Martinus fremragende intuitionsevne samt de oplysninger, som i kraft af hans intuitionsevne er stillet til vores rådighed og vurdering.

Ur-begæret – Livets ledemotiv

2.

Dybt, dybt i ethvert levende væsen bor der en umættelig trang til at OPLEVE LIVET. Denne "trang" repræsenterer i virkeligheden det absolut inderste og dybeste begær i det levende væsen, og Martinus karakteriserer derfor dette permanente begær som ur-begæret. –

Det eneste, der kan tilfredsstillende urbegæret, er oplevelse – slet og ret oplevelse. Ikke just en bestemt oplevelse, men oplevelse i det hele taget. Urbegæret kan derfor kun defineres som et fuldstændigt unuanceret og uspecificeret begær efter livets oplevelse, et begær, der i virkeligheden lige så godt er rettet imod betingelser for dystre og smertefulde oplevelser som betingelser for lyse og lykkelige oplevelser. (Se i øvrigt Livets Bog II, stk. 529.)

3.

Imidlertid er, som vi senere skal komme nærmere ind på, oplevelse noget, der må skabes, hvilket viser, at urbegæret kun kan tilfredsstilles igennem udløsningen af SKABELSE. Det bliver derved klart, at urbegæret ligeledes repræsenterer den inderste drivende kraft bag al skabelse, som et levende væsen udløser, idet denne skabelse med hensyn til sin inderste hensigt i ethvert tilfælde og uden undtagelse sigter imod at befordre livets oplevelse og dermed at tilfredsstillende urbegæret. Det vil derfor kunne ses, at urbegærets TILFREDSSTILLELSE udgør selve livets ledemotiv.

Kort sagt: livets oplevelse begæres og må skabes

Det levende væsens kosmiske identitet

4.

At skabe livets oplevelse er imidlertid ikke så simpel en sag, som det ved første øjekast måske kunne synes. Tværtimod er det en yderst kompliceret opgave, som det levende væsen kun formår at løse i kraft af sin evige kosmiske struktur samt de fundamentale kosmiske egenskaber, der permanent knytter sig til den. – Denne, det levende væsens evige kosmiske struktur, definerer Martinus som "et tre-enigt PRINCIP", og vi skal straks gå over til at røbe de omstændigheder, der betinger og begrunder valget af dette definitionsudtryk.

5.

Som før bemærket udgør ur-begærets tilfredsstillende selve livets ledemotiv, og denne tilfredsstillende kan – som det huskes – kun befordre igennem skabelse, skabelse af livsoplevelse. Livsoplevelsen udgør således den mest centrale foreteelse i ethvert levende væsens tilværelse, thi uden livsoplevelse intet kendskab til tilværelse, og uden kendskab til tilværelse intet levende væsen, men højst et bevidstløst, navnløst og ukendt "Noget", som eksisterer, men som endog ikke selv har den ringeste anelse om denne sin eksistens. Det bliver således klart, at omtalte livsoplevelse permanent udgør en realistisk del af ethvert levende væsen – endog en meget central og vigtig del. Og i modsætning til den fysiske organisme, der jo også repræsenterer det levende væsen, udgør livsoplevelsen en del af det virkelige, det primære væsen "bag" den fysiske organisme.

6.

Livets oplevelse begæres og må altså skabes! — Som det vil kunne ses, fremgår det tydeligt, at den så stærkt attråede livsoplevelse må skabes, og den pågældende livsoplevelse vil følgelig være at definere som "NOGET SKABT". Herom kan der ikke herske tvivl.

Med andre ord: ethvert levende væsens livsoplevelse er identisk med "noget skabt".

7.

Livsoplevelsen er altså en skabt foreteelse, og denne skabte foreteelse er således kosmisk set en "frugt" af ur-begæret. Imidlertid kan hverken ur-begæret eller den skabte livsoplevelse eksistere frit svævende i verdensaltet. Ur-begæret må for sit vedkommende eksistere i tilknytning til "Noget", som udgør dets ophav, og dette ophav vil følgelig være at definere som "et begærende Noget". Da imidlertid dette begærende "Noget" på grund af sit eget ur-begær udløser den skabelse, som livsoplevelsen er et resultat af, bliver det klart, at det pågældende "Noget" ligeledes er ophav til denne skabte livsoplevelse og således også gør krav på at blive defineret som "et skabende Noget", altså som "en skaber". "Skaberen" udgør således ophavet til såvel ur-begæret som den skabte livsoplevelse, men også ophavet til den fysiske organisme, der jo ligeledes er en skabt foreteelse, til hvilken der i mindst lige så høj grad må eksistere et skabende ophav. – Men eftersom motivet for dette ophavs skabende udfoldelse helt og holdent er at tilfredsstille samme ophavs eget begær efter livsoplevelse, bliver det overordentligt tydeligt klart, at nævnte ophav yderligere gør krav på at blive defineret som "et oplevende Noget".

Med andre ord: ophavet til ur-begæret og den skabte livsoplevelse m.v. gør krav på at blive defineret som "et begærende, skabende og oplevende Noget", og vi møder i form af dette "Noget" den absolut "højeste" funktionelle instans ved det levende væsens kosmiske struktur, i forhold til hvilken "det skabte" udgør et frembragt produkt, hvis mission det er at tilfredsstille ur-begæret. – Martinus har valgt at karakterisere dette højeste "Noget" som "skaberen" og fremhæver, at den skabte livsoplevelse m.v. ligefrem kan betragtes som en levende "frugt" af det ægteskab, der kosmisk set består imellem "skaberen" og "ur-begæret". (Se i øvrigt Livets Bog II, stk. 530 og stk. 556.)

8.

Vi er hermed foreløbigt i berøring med 2 fundamentale hovedrealiteter ved det levende væsens kosmiske struktur, nemlig 1) "den begærende skaber" og 2) "det skabte", der jo er DET, som begæres. – Imidlertid ville den begærende "skaber" aldrig nogensinde kunne skabe sit begærs tilfredsstillelse, dersom ikke vedkommende "skaber" besad en evne til at udløse og gennemføre skabelsen AF "det skabte", altså en SKABER-EVNE. Kun i kraft af en "skaberevne" kan "skaberen" befordre den skabelse af "livsoplevelse", som alene kan tilfredsstille ur-begæret. Men netop i kraft af en sådan "skaberevne" kan "skaberen" befordre den skabelse af skabte foretelser, der ikke alene betinger ur-begærets tilfredsstillelse, men som iøvrigt betinger, at "skaberen" kan fremtræde som det, vi kalder "et levende væsen". Det bliver herigennem synligt, at det levende væsens kosmiske struktur udgør et tre-enigt Princip, idet omtalte struktur på en og samme tid gør sig gældende som 1) "en skaber", 2) "en skaberevne" og 3) "noget skabt". Disse 3 kosmiske hovedrealiteter er evigt knyttet sammen i en strukturel énhed, som lige akkurat formår at opfylde de betingelser, der kræves, for at "Noget" kan befordre "livets oplevelse" og derved fremtræde og gøre sig gældende som "et levende væsen", hvilket er ensbetydende med, at det levende væsen med hensyn til sin kosmiske identitet kan defineres som "en begærende skaber", udstyret med en "skaberevne", i kraft af hvilken nævnte "skaber" i form af livsoplevelse kan skabe sit ur-begærs tilfredsstillelse. Kort sagt: ethvert levende væsen er identisk med et tre-enigtprincip og fremtræder i kontakt hermed som "en skaber", "en skaberevne" og "noget skabt". Af disse 3 kosmiske hovedrealiteter udgør "skaberen" strukturens "højeste", "skaberevnen" dens "mellemste" og "det skabte" dens "laveste" funktionelle instans. -- Det tre-enige Princip repræsenterer således et facit, der udtrykker intet mindre end løsningen på selve livets mysterium og dermed sandheden om ethvert levende væsens kosmiske identitet. Og med dette facit bag os skal vi gå over til at beskrive realiteterne "skaberen", "skaberevnen" og "det skabte" nærmere – men hver for sig.

Spørgsmål til lektion 1

1. Anser Martinus det levende væsen for helt og holdent at være identisk med den fysiske organisme?
2. Hvad kalder Martinus den dybe trang, ethvert væsen føler efter LIVETS OPLEVELSE?
3. Nævn i to ord DET, der udgør livets ledemotiv?
4. Enhver skabelse sigter mod ét ganske bestemt mål. Hvad er det for et mål?
5. Hvordan definerer Martinus det levende væsens kosmiske struktur?
6. a) Udgør "livosoplevelsen" en realistisk del AF det levende væsen, eller b) gør den ikke?
7. Hvad kalder Martinus OPHAVET til den skabte "livosoplevelse"?
8. Hvilke navne bruger Martinus til at betegne den kosmiske strukturs 3 funktionelle hovedrealiteter med (nævn dem i den rette "rangfølge")?
9. Nævn det facit, der kosmisk set udtrykker livsmysteriets løsning?